

Arrest

nr. 277 623 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2022 tot weigering van herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2022 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2021 laat het loket Migratie van de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat de verzoekende partij gevraagd heeft om opnieuw ingeschreven te worden.

1.2. Op 21 februari 2022 wordt beslist geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot herinschrijving. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“W., C. T. (..)
geboren te Hongkong, op (...)1947

nationaliteit: Hongkong

Betrokkene werd onder tijdelijke afwezigheid geplaatst dd.10.09.2019 na melding van haar voornemen om het Rijk te verlaten voor meer dan 3 maanden en er nadien naar terug te keren (art.39§1 van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene had één jaar met een C kaart om terug te komen naar België binnen de voorzien termijn van het recht op terugkeer. Op 22.11.2021 heeft zij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Tussen de datum van haar vertrek (10.09.2019) en de datum van haar terugkeer naar België vanuit het buitenland (16.10.2021) ligt een periode van meer dan één jaar. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

Zij kan zich evenmin beroepen op artikel 40 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 waarbij de vreemdeling die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst kan worden bij de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde. Immers, zij legt geen concrete bewijzen voor om haar beweringen te staven dat er sprake zou zijn geweest van omstandigheden buiten haar wil die haar duidelijk hebben gehinderd om binnen de toegestane termijn terug te keren naar België. Haar verklaringen tegenover de gemeente met een algemene verwijzing naar corona, worden niet verder gestaafd.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- Schending artikel 19 Verblijfswet
- Schending artikel 39 en 40 Verblijfsbesluit
- Schending artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel
- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Schending artikel 8 EVRM

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 39 § 1 van de Verblijfswet. Verzoekster begrijpt niet wat dit wetsartikel te maken heeft met de beslissing van verwerende partij.

Verder wordt verwezen naar artikel 19 § 1 Verblijfswet:

"Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf (of vierentwintig) opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet na leeft."

Tevens wordt verwezen naar artikel 40 van het Verblijfsbesluit:

"De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §2,3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de (Minister) of van zijn gemachtigde. In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de (Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft) of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14."

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen gunstig gevolg kan gegeven worden aan het verzoek om opnieuw ingeschreven te worden, aangezien tussen de datum van vertrek en terugkeer een periode van meer dan één jaar ligt.

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 40 Verblijfsbesluit, omdat er geen concrete bewijzen voorliggen van haar bewering dat er sprake zou zijn geweest van omstandigheden buiten haar wil om die duidelijk verhinderd hebben om binnen de toegestane termijn terug te keren naar België. De algemene verwijzing naar corona zou niet gestaafd zijn.

Artikel 39 §3 van het Verblijfsbesluit bepaalt dat een vreemdeling die langer dan een jaar afwezig is geweest, zijn recht op terugkeer kan uitoefenen op drie voorwaarden:

- vóór zijn vertrek te hebben bewezen dat hij het centrum van zijn belangen in België behield en het gemeentebestuur in kennis te hebben gesteld van zijn voornemen het land te verlaten en terug te keren;*
- op het ogenblik van de terugkeer in het bezit zijn van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning;*
- om binnen 15 dagen na terugkeer zich aan te melden bij de gemeente.*

Verzoekster deed melding van haar voornemen om het Rijk langer dan drie maanden te verlaten, en nadien terug te keren. Haar verblijfskaart was bij haar terugkeer tevens nog geldig. Na haar terugkeer meldde zij niet onmiddellijk aan bij het gemeentebestuur, maar dit was om redenen van medische aard.

De aanmelding gebeurde alleszins zo spoedig mogelijk, en niet onredelijk laat.

Artikel 40 Verblijfsbesluit stelt dat indien betrokkene het gemeentebestuur op de hoogte heeft gebracht van het voornemen om het land te verlaten en er terug te keren, maar wegens omstandigheden onafhankelijk van de wil niet tijdig kon terugkeren, opnieuw in de vroegere toestand geplaatst kan worden. Verzoekster kan beroep doen op dit wetsartikel.

Immers, zij vertrok in september 2019 naar Hongkong. Enkele maanden nadien brak de wereldwijde covid19-pandemie uit, waarna de grenzen voor bijzonder lange tijd gesloten werden.

Hongkong hanteerde gedurende de pandemie een zeer strikte regeling, de zogenaamde dynamische zero-covid-strategie, waarbij quasi niemand het land kon betreden en/of verlaten.

De situatie in verband met de pandemie en de sluiting van de grenzen is een situatie van overmacht, waarvan de duur en de ernst door niemand konden worden voorzien.

Het gaat niet op dat verwerende partij stelt er geen concrete bewijzen worden neergelegd hieromtrent. Immers, deze algemene erkende situatie spreekt voor zich.

Overwegende dat de situatie in verband met de Covid 19-pandemie zeer bijzonder en zonder precedent is. De formele motiveringsplicht vereist dat de beslissing zowel juridische als feitelijke overwegingen bevat. De bestreden beslissing bevat echter geen (minstens geen afdoende) feitelijke motivering.

Het gaat niet op dat verwerende partij stelt dat de algemene verwijzing naar corona niet verder gestaafd is.

Alle administraties in België hebben zich aan de pandemie aangepast en speciale maatregelen genomen. De toepassing van de regeling zonder rekening te houden met de objectieve moeilijkheden waarmee de burgers ten gevolge van de pandemie zijn geconfronteerd, is in strijd met de algemene rechtsbeginselen en in het bijzonder met het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster kan los van de algemeen gekende situatie tevens concrete elementen neerleggen, dewelke bevestigen dat een tijdige terugkeer naar België onmogelijk was, wegens omstandigheden onafhankelijk van haar wil.

Reismaatschappij Wabi International, de maatschappij waarop verzoekster beroep moest doen, kan bevestigen dat de vluchten van verzoekster vanwege de corona pandemie geannuleerd werden (stuk 4).

Er wordt concreet aangetoond dat het de bedoeling was van verzoekster om d.d. 21.05.20 terug te keren naar België, maar dat deze vlucht geannuleerd werd door de pandemie. Ook de nadien geplande vluchten van 10.09.20 en 30.10.20 werden vanwege overmacht geannuleerd (stuk 5).

Verzoekster kon evenmin de periode nadien terugkeren naar ons land, ondanks haar wil, omwille van de corona pandemie.

Uiteindelijk verkreeg verzoekster in september 2021 haar vaccinaties (stuk 6), waardoor zij kon terugkeren naar België.

Er vindt een schending plaats van artikel 39 en 40 Verblijfsbesluit, het zorgvuldigheidbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de eerste plaats dient onderzocht te worden of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

Het kan niet betwist worden dat verzoekster al jarenlang verblijft in ons land, met een geldig verblijfsrecht. Het is tevens geweten dat haar zoon, schoondochter en kleinkinderen hier woonachtig zijn, en de Belgische nationaliteit bezitten.

Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster geen verblijfsrecht meer zou hebben in ons land, hoewel het centrum van haar belangen zich in België bevinden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Uit de lectuur van de bestreden beslissing blijkt manifest dat tegenpartij geen - minstens niet op afdoende wijze en incorrect -analyse heeft uitgevoerd zoals voorgeschreven door artikel 8 EVRM. Een eenvoudige lectuur van het administratief dossier en/of consultatie van het rijksregister zou tegenpartij hebben ingelicht over het jarenlange legale verblijf van verzoekster en het verblijf van haar Belgische zoon, schoondochter en kleinkinderen alhier.

Artikel 8 EVRM beschermt bovendien niet alleen het gezins- of familieleven, maar ook het privé-leven van verzoekster.

Het is overduidelijk dat verzoeksters' centrum van belangen zich in België bevindt. Zij reisde immers enkel naar Hongkong af om voor haar hoogbejaarde en zieke moeder te zorgen, waarna de wereld getroffen werd door de COVID19-pandemie.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoekster, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een degelijke balansoefening, rekening houdend met alle elementen, is overgegaan. Dit maakt een schending uit van artikel 8 EVRM."

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de in de wet van 29 juli 1991 voorziene motiveringsplicht vereist dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt melding gemaakt van de in casu geldende bepalingen waarvan toepassing wordt gemaakt, met name artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet en de artikelen 39, § 1 en 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Er wordt vervolgens toegelicht dat gezien verzoekende partij langer dan een jaar afwezig is geweest zij haar verblijfsrecht verloren is. Daarbij wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar beweringen dat zij buiten haar wil om verhinderd was tijdig terug te keren niet staft met concrete bewijzen.

Waar verzoekende partij betoogt niet te begrijpen wat artikel 39, § 1 van de vreemdelingenwet te maken heeft met de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het duidelijk is dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 39, § 1 van de vreemdelingenwet een materiële vergissing betreft en de verwerende partij doelt op artikel 39, § 1 van het vreemdelingenbesluit. Immers blijkt dit uit de verdere feitelijke motivering waar ingegaan wordt op het recht op terugkeer waarvan sprake in artikel 39 van het vreemdelingenbesluit. Bovendien bestaat er geen artikel 39, § 1 van de vreemdelingenwet en heeft artikel 39 van de vreemdelingenwet totaal geen betrekking op een recht op terugkeer.

De Raad benadrukt dat uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 niet kan worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een wet noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de precieze artikelen, althans niet indien de verzoekende partij uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 28 september 2020, nr. 248.367; RvS 17 maart 2021, nr. 250.145). In casu is het duidelijk op welke rechtsgrond de bestreden beslissing steunt.

De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de bepalingen van de wet van 29 juli blijkt niet.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Zoals de verzoekende partij blijkens het verzoekschrift ook begrepen heeft, steunt de verwerende partij zich op de bepalingen inzake het recht op terugkeer.

2.7. Conform artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet heeft *“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, (...) gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”*

Wat betreft de vreemdeling die langer dan een jaar afwezig is geweest, stelt artikel 19, § 2 van de vreemdelingenwet: *“§ 2 De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”*

Artikel 35 van het vreemdelingenbesluit luidt: *“Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.”*

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit luidt:

“§ 1 De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2 De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3 De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4 De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5 De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6 De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7 De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 40 van het vreemdelingenbesluit luidt verder:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

2.8. In casu wordt in de bestreden beslissing erkend dat verzoekende partij een melding gedaan heeft van haar voornemen het Rijk te verlaten voor meer dan drie maanden en er nadien naar terug te keren maar dat zij niet binnen de toegestane termijn om naar België terug te keren is teruggekeerd. Haar

afwezigheid heeft meer dan een jaar geduurd en zij staat haar beweringen niet dat dit te wijten is aan omstandigheden buiten haar wil.

2.9. Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit en benadrukt ter terechtzitting dat zij wel degelijk voldaan heeft aan alle voorwaarden van artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit maar de Raad merkt op dat geenszins blijkt dat verzoekende partij voor haar vertrek *“bewezen heeft dat (z)ij (haar) hoofdbelangen in België behoudt”*. Uit nazicht van het administratief dossier – en zoals ook erkend in de bestreden beslissing – heeft verzoekende partij enkel haar tijdelijke afwezigheid van meer dan drie maanden gemeld aan het gemeentebestuur. Dat dit conform artikel 39, § 2 van het vreemdelingenbesluit gebeurde blijkt uit de vraag tot herinschrijving van verzoekende partij waarbij verklaard werd dat zij de intentie had om na vertrek in september 2019 terug te keren naar België in februari 2020, hetgeen een afwezigheidsperiode beslaat van meer dan drie maanden (artikel 39, § 2 van het vreemdelingenbesluit) maar niet van meer dan een jaar (artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit). Ook in het verzoekschrift zelf benadrukt verzoekende partij dat het de bedoeling was om binnen het jaar terug te keren naar België (p. 1).

Nu niet blijkt dat verzoekende partij het bestuur had ingelicht van enig voornemen om langer dan een één jaar afwezig te zijn en derhalve geenszins blijkt dat zij in dat kader bewezen heeft *“dat (z)ij (haar) hoofdbelangen in België behoudt”* en *“het gemeentebestuur van (haar) verblijfplaats kennis heeft gegeven van (haar) voornemen om het land te verlaten en er terug te keren,”* speelt in casu – en waarop de verzoekende partij zich trouwens ook beroept - artikel 40 van het vreemdelingenbesluit en moet zij derhalve aantonen dat haar afwezigheid van langer dan een jaar gelegen is aan omstandigheden onafhankelijk van haar wil.

Verzoekende partij wijst er dienaangaande op dat zij in september 2019 naar Hong Kong vertrokken is en enkele maanden nadien de Covid-19 pandemie uitbrak waarna de grenzen voor lange tijd werden gesloten. Deze situatie was gekend door de Belgische overheid. Los van de algemeen gekende situatie kan verzoekende partij ook concrete elementen neerleggen die bevestigen dat een tijdige terugkeer naar België onmogelijk was. De reismaatschappij Wabi International kan bevestigen dat de vluchten geannuleerd werden (stuk 4). Zo werd haar vlucht van 21 mei 2020 geannuleerd omwille van de pandemie. Ook de nadien geplande vluchten van 10 september 2020 en 30 oktober 2020 werden geannuleerd wegens overmacht.

2.10. Verzoekende partij betwist niet dat zij op 10 september 2019 België heeft verlaten en zij niet binnen de voorziene termijn van één jaar is teruggekeerd. Zij is immers pas op 16 oktober 2021 teruggekeerd naar België zodat zij meer dan twee jaar afwezig is geweest.

De Raad stelt voorts vast dat de kleinzoon van verzoekende partij bij de vraag tot herinschrijving van verzoekende partij het volgende stelde: *“Op 10/09/2019 verliet mijn oma België om voor haar moeder in Hong Kong te verzorgen. (slechte gezondheid van mijn overgrootmoeder) Normaal ging ze dan terugkomen rond februari maar door Covid-19 is dit niet gelukt. (door alle lockdowns en geen vluchten van Hong Kong naar België).”*

Zoals de verwerende partij in lijn met de gegevens van het administratief dossier motiveert heeft verzoekende partij evenwel geen concrete bewijzen gevoegd om haar beweringen te staven.

2.11. Verzoekende partij betoogt dat de algemene situatie inzake Covid-19 voor zich sprak, maar de Raad merkt op dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat door de Covid-19 pandemie het luchtruim in de ganse periode van 10 september 2019 tot 10 september 2020 gesloten was en er geen verplaatsingen mogelijk waren. Bijgevolg is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij loutere verklaringen omtrent de onmogelijkheid terug te keren naar België door de covid-19 pandemie niet zonder meer aanvaardt.

Waar verzoekende partij voorts thans bij haar verzoekschrift stukken voegt waaruit moet blijken dat zij tevergeefse pogingen ondernomen heeft om binnen het voorziene tijdsbestek terug te keren naar België, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij is die haar aanvraag moet voorzien van alle relevante stukken en het bestuur hiervan in kennis moet stellen voor het treffen van de bestreden beslissing. In casu dient immers te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden

voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing door thans na het treffen van de bestreden beslissing stavingsstukken voor te leggen om haar aanvraag te stofferen.

2.12. Verzoekende partij voert voorts de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij al jarenlang in België verblijft en hier het centrum van haar belangen heeft. Verder wonen haar Belgische zoon, schoondochter en kleinkinderen hier.

2.13. Het door verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.13.1. Wat betreft haar gezinsleven wijst de verzoekende partij erop dat haar zoon, schoondochter en kleinkinderen in België wonen. De Raad wijst er evenwel op dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt immers dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dezelfde voorwaarde moet worden toegepast op de relatie tussen de verzoekende partij en haar kleinkinderen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt immers hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals de band tussen kleinkinderen en hun grootouders, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat haar Belgische zoon, schoondochter en kleinkinderen in België wonen. Uit geen enkel concreet gegeven blijkt evenwel dat er enige bijzondere vorm van afhankelijkheid is tussen verzoekende partij en de genoemde verwanten. Ook uit het administratief dossier blijkt geen bijzondere band van afhankelijkheid. Dit alles nog temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij meer dan twee jaar in het buitenland verbleven heeft en niet blijkt dat zijzelf en haar in België verblijvende verwanten in tussentijd van elkaar bijzonder afhankelijk waren. Uit het betoog van verzoekende partij kan niet meer worden opgemaakt dan dat zij een normale affectieve relatie onderhoudt met haar familie in België, doch dit is niet afdoende om te kunnen spreken van een beschermenswaardige gezins- of familierelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.13.2. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij een beschermenswaardig privéleven op het Belgische grondgebied heeft nu het centrum van haar belangen zich in België bevindt gelet op haar jarenlange legale verblijf, maar gelet op haar afwezigheid van meer dan twee jaar uit het Rijk, mag van verzoekende partij verwacht worden dat zij concreet duidt waaruit haar privéleven in België precies bestaat. Met een loutere verwijzing naar haar jarenlang legaal verblijf in België maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat ondanks een afwezigheid van meer dan twee jaar, zij niettemin met België dermate banden heeft onderhouden waardoor zij thans nog gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in België. Dit alles nog temeer verzoekende partij met de door haar voorgelegde stukken ook alleszins niet aantoonde dat zij gedurende *meer dan twee jaar* in de onmogelijkheid verkeerde terug te keren naar België. Zo blijkt geenszins dat zij niet eerder een vaccinatie kon bekomen, voor zover zij al aantoonde dat zij als

verblijfsgerechtigde vreemdeling in België een vaccinatie nodig had om terug te keren naar België, quod non. Ook blijkt uit deze stukken geenszins dat zij enkel naar Hong Kong afreisde om voor haar zieke moeder te zorgen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij in 2017 naar aanleiding van een controle op de luchthaven verklaarde dat zij woonachtig is in Hong Kong en zij enkel naar België afreisde om haar kleinzoon te komen bezoeken. Nu de gegevens van het administratief dossier er eerder lijken op te wijzen dat verzoekende partij haar privéleven in Hong Kong heeft eerder dan in België, komt het verzoekende partij des te meer toe, gelet op haar afwezigheid uit het Rijk gedurende meer dan twee jaar, het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België concreet te staven. Zij blijft daartoe evenwel in gebreke.

2.13.3. Nu verzoekende partij geen blijk geeft van het bestaan van een beschermenswaardig gezins-, familie- of privéleven op het Belgische grondgebied, is haar betoog dat de verwerende partij een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten maken, niet dienstig.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER